

øvrigt heller ikke ganske præcis paa dette Omraade. Tilbygningerne have nemlig en aldeles selvstændig Eksistens. Ved Loven af 17de December 1863 overdrog man Brugen af Slottet og Tilbygningerne til den kgl. Civilliste, og da Slottet brændte i 1884, fik Civillisten en ganske vist meget tarvelig Erstatning i et Palæ paa Amalienborg. Det var kun Erstatning for selve det Slot, som var brændt, derimod selvfølgelig ikke for Tilbygningerne, de staa den Dag i Dag og bruges paa samme Maade som hidtil. Civillisten har altsaa Brugen af Staldbygningerne, Ridehuset, Vognbygningerne o. s. v., alt, hvad der findes i den Del af Kristiansborg Slot, som vi ere vantede til at kalde Buegangene, det er overdraget til Civilistens Brug, og saa gaar det jo ikke an at tale om, at man skulde lade disse Bygninger staa og forfalde eller at man overhovedet skal tilskidejette deres Vedligeholdelse. Man bør i Virkeligheden der gøre, hvad man er pligtig til at gøre, nemlig vedligeholde disse Bygninger saaledes, som forvarligt er. Med Hensyn til det Brystværn, som her er Tale om, er Udvalgets Flertal gaaet ind paa at stille den Bevilling, der er foreslaaet paa Budgettet, til Raadighed for Ministere, og jeg skal meget gerne tage den med den Begrænsning, som den ærede Ordfører accentuerede her i Dag, nemlig at der ikke bruges mere af den end nødvendig for at forhindre, at Brystværnet ødelægges og falder ned, men jeg vil dog bede om, at det maa blive forstaaet paa en lidt liberal Maade, saa at man ikke skal gaa og slette alt for galt paa det. Man maa selvfølgelig have Lov til at udføre Arbejdet saaledes, at det bliver fornuftigt Arbejde, der gøres. — Med Hensyn til Bevillingen til Vandrendstillinger og stedlige Udstillinger er der af Udvalget ifølge Samraad med mig gjort en Hensigt om, at de Beløb, der agtes anvendte til Præmiering, ogsaa maa komme de Arbejdere til gode, som have udført de udstillede Genstande. Heri kan jeg erklære mig enig, idet jeg kun skal fremhæve, hvad der er en Selvfølge, at for saa vidt der er Tale om en Præmiering af Arbejdere, maa det være under saadanne Forhold, at der virkelig kan paapeges enkelte bestemte Arbejdere, som kunne siges at have væsentlig Andel i den Genstands Udførelse, som er udstillet, hvorefter der jo ikke er nogen Mening i, at man for den paagældende Genstands Vedkommende giver en Præmie, som skal stykkes ud og deles mellem en Flerhed af Arbejdere, af hvilke ingen kan siges at have ydet noget væsentligt til Genstandens Forarbejdelse. Men det er jo slet

ikke andet end den Regel, som følges overalt, hvor man kender til Præmiering af Arbejdere ved Udstillinger. Vi gaa frem her ganske paa samme Maade som andetsteds ved at følge det, som jeg her har tilladt mig at fremhæve. Med Hensyn til Tilskuddet til de anerkendte Sygekasser har der ligeledes været Samraad, og den ærede Ordfører har nævnt min Stilling dertil. Jeg vil søge at faa Bevillingen til Sygekasserne, nemlig $\frac{1}{2}$ Mill., forøget saaledes, at Staten kan vedblive at give det Tilskud til Sygekasserne, som i Sygekasseloven er nævnt som Maksimum, nemlig 2 Kr. pr. Medlem og $\frac{1}{5}$ af Medlemsbidraget, men jeg skal dog med Hensyn til denne Sag tillade mig at minde om, at da Sygekasseloven var til Behandling, var det ganske vist Tanken, at man skulde vedblive at give Sygekasserne det Tilskud, som jeg her har nævnt, men der blev under Behandlingen af Lovforslaget tillige fra Landstingets Side taget et bestemt Forbehold om, at naar den halve Million ikke strakte til, og den maatte søges forøget, vilde man være frit stillet lige over for Spørgsmaalet, fordi man tillige vilde tage det Spørgsmaal op, hvorfra de Midler, der vare nødvendige til Forøgelsen, skulde tages. Det er dette Forbehold, som jeg tror at burde minde om her, men i øvrigt fastholder jeg, at den Vej, jeg ønsker at gaa, er den foreløbig at søge de forholdsvis mindre Beløb, som ere nødvendige for det indværende Finansaar og ligeledes for det indværende Finansaar, bevilgede paa Finanslovsforslaget og paa Til lægsbevillingen. Saa vil, naar det viser sig, at Beløbet stiger yderligere, Tiden være kommen til at tage Spørgsmaalet op om, hvorfra de fornødne Midler til den forøgede Udgift skulle staffles. Jeg haaber ogsaa hertil at kunne faa Landstingets Tilslutning. — Paa Grønlands Handels Plads er det nødvendigt at faa opstillet et nyt Boldværk, og den Bevilling, der er begæret i saa Henseende, har ikke kunnet finde Tilslutning hos det ærede Udvalg, men der er taget Forbehold i saa Henseende, og den ærede Ordfører nævnedes til Begrundelse heraf, at man meget ønskede at faa Licitation indført ved Udførelsen af saadanne Arbejder. Han begrundede det nærmere og henviste i saa Henseende til de gode Egenstaber, som Licitation har. Jeg er nu ikke saa ganske enig med den ærede Ordfører i denne Ros over Licitationen; thi jeg tror rigtignok, at den i Praxis ikke saa sjældent viser sig at lide af store Svagheder. Hvis alle Mennesker vare saa gode, som de burde være, og saa ærlige, som de burde være, vilde Licitation være ganske fortræffe-